

WILLIAM HOPE HODGSON
PIRAȚII FANTOMĂ

WILLIAM HOPE HODGSON

**PIRAȚII
FANTOMĂ**

OSCAR WILDE
PIRAȚII FANTOMĂ
WILLIAM HOPE HODGSON
EMILIA OARȚĂ - BUCUREȘTI, ALBO PRESS, 2004
ISBN 973-7046-88-9

ADUL TOTI CÂNTĂC MARINĂRESC

CUPRINS

Prefața autorului.....	5
I. Silueta ieșită din mare	9
II. Ce-a văzut Tammy, musul	16
III. Omul de pe catargul mare	21
IV. Vela jucăușă	30
V. Sfârșitul lui Williams.....	42
VI. Alt om la cârmă.....	55
VII. Venirea ceții și ce-a adus ea	65
VIII. După venirea ceții	74
IX. Omul care a cerut ajutor	87
X. Măinile care înșfăcau.....	102
XI. Căutarea lui Stubbins	108
XII. Sfatul	126
XIII. Umbra din mare	136
XIV. Corăbiile fantomă.....	142
XV. Marea corabie fantomă.....	156
XVI. Pirații fantomă	167
Anexă - Corabia tăcută	173

Respect pentru oameni și cărți

acolo! Totu-i gata?

Oamenii: Ha-a! - o - o! Ha - a! - o - o!

Marinarul: Clic - clac, băieții mei vânjoși.

Oamenii: Ha-a! - o - o! Calcă și du-te!

Marinarul: De cabestan ridică și lasă-l înapoi ușor.

Oamenii: Ha-a! - o - o! Ușurel - o - o - o - o!

Marinarul: Lung e cântecul! Lung e vinciul! Lasă cabestanul! A- ma - rea - ză!

Refren: Ha - a! - o - o! Dați jos drugii! Ha - a! - o - o! Trosoc și-am zburat!

Ha - a! - o - o! Pe umeri drugii! Ha - a! - o - o! Si uite cum o luăm din loc! Ha - a! - o - o - o! Ha - a! - o - o - o - o!
Ha - a! - o - o - o - o - o!

I. SILUETA IEȘITĂ DIN MARE

El a început fără ocolișuri...

M-am suit pe Mortzestus în Frisco¹. Auzisem înainte să mă îmbarc niște zvonuri ciudate răspândite pe seama ei, dar eram cam în pom și prea bucuros s-o șterg de-acolo ca să-mi bat capul cu fleacuri. Și pe urmă, pe legea mea, era exact ce-mi trebuia ca haleală și condiții de trai, și când le-am zis tovarășilor să-mi zică mai exact ce era, ei n-au știut. Tot ce-au putut să-mi spună a fost că era cu ghinion și făcea curse al naibii de lungi și pe vreme cât se poate de proastă. Pe urmă, că de două ori se făcuse țândări și încărcătura se pierduse. În afară de asta, o grămadă de lucruri care se puteau întâmpla cu orice navă mică și de care n-aș vrea să amintesc. Totuși erau lucrurile obișnuite și eram dispus să risc și să ajung acasă. Cu toate astea, dac-aș fi avut altă șansă, m-aș fi îmbarcat mai bucuros pe altă navă.

Când mi-am dus jos bagajul am văzut că și restul echipajului fusese angajat. Vezi, "ai casei" se căraseră când ajunseseră în Frisco, de fapt toți în afară de un tânăr, un cockney, care rămăsese pe lângă navă în port. Mi-a spus după aia, când ne-am cunoscut, că voia să mai stoarcă un ban de pe ea, chiar dacă alții nu mai voiau.

¹ Frisco - San Francisco, în argou, ora⁹ în SUA (n.red.).

În prima noapte când am rămas pe ea am aflat că ceilalți ziceau toți că e ceva ciudat cu corabia. Vorbeau despre ea ca și cum se știa deja că e bântuită; totuși, tratau chestia asta ca pe o glumă, toți, adică toți în afară de tânărul cockney, Williams, care, în loc să râdă cu ei pe tema asta, părea să ia toată treaba foarte în serios. Asta m-a făcut cam curios. Am început să mă întreb dacă la urma urmei nu era o brumă de adevăr în spatele poveștilor vagi pe care le auzisem și am profitat de prima ocazie să-l întreb dacă avea motive să creadă că e ceva dincolo de balivernele despre corabie. La început părea că vrea să se fofileze, dar repede s-a dat pe brazdă și mi-a spus că nu știa de nici un incident anume care să fie neobișnuit și legat de ce ziceam eu. Totuși fuseseră o mulțime de lucruri mărunte care, dacă le puneai cap la cap, te puneau pe gânduri. De exemplu, totdeauna făcea curse așa de lungi și avea vreme așa urâtă, sau lipsă de vânt sau vânt din față. Pe urmă se întâmplaseră alte lucruri: pânze, despre care el știa că fuseseră bine stivuite, erau totdeauna luate de vânt noaptea. Apoi a spus un lucru care m-a surprins.

- Prea-s multe umbre afurisite pe nava asta ciudată; te calcă pe nervi mai rău ca orice-am văzut la viața mea.

A trântit-o hodoronc-tronc și eu m-am întors și m-am uitat la el.

- Prea multe umbre? am spus. Ce naiba vrei să spui?

Dar el a refuzat să-mi explice sau să-mi mai spună ceva - dădea doar prosteste din cap când îl întrebam. Parcă-l apucase o criză bruscă și stătea îmbufnat. Cred că înadins făcea așa. Sunt convins că într-un fel îi era rușine că-și dăduse drumul la gură și spusese ce gândea despre "umbre". Soiul acesta de om mai gândește din

când în când, dar nu prea-și rostește gândurile. Oricum, am văzut că n-avea rost să-l mai întreb ceva, așa că am lăsat-o baltă atunci. Totuși, câteva zile după aia, am continuat să mă întreb când și când, ce înțelesese tipul prin "umbre".

Am plecat din Frisco a doua zi, pe vânt bun, prielnic, ce părea să mai potolească un pic scornelile pe care le auzisem despre ghinionul navei. Și totuși...

A ezitat un moment, apoi a continuat...

În primele câteva săptămâni nu s-a întâmplat nimic neobișnuit și vântul a fost prielnic. Începeam să cred că la urma urmei avusesem noroc cu corabia pe care fusesem mânat de soartă. Majoritatea tovarășilor o vorbeau de bine și printre ei se răspândea, în general, părerea că zvonurile c-ar fi bântuită erau prostii. Și pe urmă, exact când lucrurile se potoleau, s-a întâmplat ceva care mi-a deschis ochii în sfârșit.

Era în cartul¹ de la opt la douăsprezece și eu stăteam pe partea dinspre tribord² pe treptele care duc spre teugă³. Noaptea era frumoasă și era o lună splendidă. Departe, la pupă, am auzit cum un marinăr a bătut clopotul de patru ori și omul de cart, un bătrân pe nume Jaskett, i-a răspuns. Când dădea drumul sforii clopotului a dat cu ochii de mine, care stăteam în tăcere, fumând. S-a aplecat peste balustradă spre mine:

- Tu ești, Jessop? a-ntrebat.

- Așa cred, am răspuns.

- Am putea să ne luăm bunicile și toate ălelalte rude cu fuste cu noi pe mare, dac-ar fi mereu așa, a zis el gânditor arătând, cu o mișcare a mâinii în care ținea pipa,

¹ Cart - serviciu de 4 ore, executat în schimburi de către echipaj (n.red.).

² Tribord - bordul drept al unei nave, privind în direcția de înaintare (n.red.).

³ Teugă - construcție pe puntea superioară, la proră, pentru depozitare (n.red.).

spre cerul limpede și marea calmă.

N-aveam nici un motiv să-l contrazic așa că a continuat:

- Dacă rablagita asta e bântuită, cum par să creadă unii, tot ce pot să spun e că-mi doresc să am bafta să mai dau peste una ca ea. Haleală bună și biștari pentru duminici și tovarăși ca lumea la bord și totul comod ca să știi mereu cum stai. Cât despre chestia cu stafiile, astea-s prostii. Am fost pe multe corăbii despre care se zicea că-s bântuite și unele chiar era, dar nu de stafii. Una în care-am fost era așa de rablă că nu puteai să-nchizi un ochi sub punte că scârțâia din toate încheieturile și te zgâlțâia de mama focului. Câte-odată...

În momentul ăla, spre ușurarea mea, unul dintre marinari a urcat scara spre teugă și bătrânul s-a întors să-l întrebe "de ce dracu', nu venise mai devreme să-l schimbe din cart". Marinarul a zis ceva, dar n-am auzit ce fiindcă deodată, spre pupă¹, privirea mea cam somnoroasă a poposit pe ceva în același timp extraordinar și oribil. Era nici mai mult nici mai puțin decât silueta unui om care pășea pe corabie trecând peste balustrada de la tribord, puțin mai la pupă de velatura principală. M-am ridicat, am apucat de balustradă și m-am holbat. În spatele meu cineva a vorbit. Era omul de cart, care coborâse de la teugă și se ducea la pupă să-i spună Secundului cine intrase de cart.

- Ce-i, omule? a întrebat curios văzându-mă așa încordat.

Lucrul, orice-ar fi fost, dispăruse pe punte în umbra bordului de sub vânt.

- Nimic, am răspuns scurt.

Eram prea uimit atunci de ce-mi văzuseră ochii

¹ Pupă - partea din spate a corpului unei nave, opusă prorei (n.red.).

ca să spun mai mult; voiam să mă gândesc. Bătrânul lup de mare mi-a aruncat o privire, a mormăit doar ceva și și-a continuat drumul spre pupă. Probabil am rămas acolo vreun minut, pândind, dar nu puteam vedea nimic. Apoi am mers încet spre pupă, până la capătul rufului¹. De acolo puteam vedea aproape toată puntea principală, dar nu zăream nimic în afară de umbrele alunecătoare ale frânghiilor, scondrilor² și velelor³, așa cum zvâcneau încoace și-ncolo în lumina lunii. Bătrânul care tocmai își terminase cartul se întorsese în față și eram singur pe partea aceea de punte. Și apoi, deodată, cum stăteam privind atent la umbrele dinspre bord, mi-am amintit ce spusese Williams acela că pe vas erau prea multe "umbre". Nu înțelesesem atunci ce voia să spună, dar acum mi-era ușor. Erau prea multe "umbre". Dar, cu umbre sau fără, mi-am dat seama că pentru a-mi liniști cugetul trebuia să stabilesc, o dată pentru totdeauna, dacă chestia pe care-o văzusem pășind pe toate bord venind dinspre ocean fusese o realitate sau doar o fantomă, am putea spune, creată de imaginația nea. Rațiunea îmi spunea că era doar în imaginație, un vis scurt - probabil ațipisem, dar ceva mai profund ca rațiunea îmi spunea că nu-i așa. M-am pus la o încercare și m-am dus drept spre umbre... Nu era nimic. Am devenit mai îndrăzneț. Simțul practic îmi spunea că-mi imaginasem totul. M-am dus spre catargul mare, m-am uitat sub copastia⁴ care-l înconjura parțial și în jos spre umbrele pompelor - și iar nu era nimic. Atunci

¹ Ruf - construcție deasupra punții superioare, folosind ca locuință pentru marinari (n.red.).

² Scondru - prăjină cilindrică, lungă, folosită pe navă pentru diverse scopuri (n.red.).

³ Velă - pânză de corabie (n.red.).

⁴ Copastie - bordură de lemn sau metal montată la partea superioară a parapetului bordajelor navei (n.red.).

m-am dus spre botul pupei. Era mai întuneric acolo decât afară pe punte. M-am uitat și am văzut că ce căutam eu nu era acolo. Siguranța m-a îmbărbătat. Am aruncat o privire la scările punții și mi-am amintit că nimic nu putea să urce pe-acolo fără să fie văzut de Secund și de Pontator. Apoi m-am sprijinit cu spatele de acoperișul scării și m-am gândit rapid la toată chestiunea în timp ce-mi sugeam pipa stând cu ochii țintă pe punte. Am terminat raționamentul și am zis tare "Nu!". Pe urmă mi-a venit o idee și-am spus "Dar dacă..." și m-am dus spre parapetul de la tribord să mă uit peste el, în mare; dar în mare nu era nimic, așa că m-am întors și mi-am continuat drumul. Bunul-simț triumfase și eram convins că imaginația-mi jucase feste.

Am ajuns la ușa de la babord¹ care ducea spre teugă și tocmai vroiam să intru când ceva m-a făcut să mă uit înapoi. Am făcut-o și m-am cutremurat. Departe la pupă, o siluetă neclară stătea de veghe sub lumina legănată a lunii, care mătura puntea de la catargul principal puțin mai la stânga. Era aceeași siluetă pe care tocmai o crezusem rodul imaginației mele. Admit c-am fost mai mult decât speriat - am fost îngrozit. Eram convins că nu era doar ceva imaginar. Era silueta unui om, și totuși, cu pâlpâirea lunii și umbrele care-o acopereau temporar, nu puteam distinge mai mult de-atât. Apoi, cum stăteam acolo, nehotărât și împietrit, mi-a venit ideea că cineva făcea pe nebunul, deși nu m-am întrebat cu ce scop. Mă bucuram să primesc orice idee de bun-simț și pe moment m-am simțit ușurat. La posibilitatea asta nu mă mai gândisem. Am început să am vedenii, astfel aș fi ajuns la concluzia asta mai devreme. Pe urmă, chiar ridicol, în ciuda raționamentelor mele, tot mi-era frică să merg spre

¹ Babord - bordul stâng al navei privind în direcția de înaintare (n.red.).

pupă și să descopăr cine era cel care stătea acolo pe puntea principală pe partea bordului dinspre vânt. Totuși simțeam că dacă mă eschivam meritam să fiu aruncat peste bord așa că m-am dus, deși vă imaginați că nu prea în grabă.

Făcusem jumătate din distanță și silueta era tot acolo, nemișcată și tăcută, cu lumina și umbrele care-o învăluiau la fiecare tangaj¹ al vasului. Cred c-am încercat să nu fiu surprins. Dacă era unul din tovarăși, care făcea pe nebunul, sigur mă auzise venind și de ce n-o ștergea cât mai putea? și unde se ascunsese până atunci? Mă întrebam toate lucrurile astea repede, cu un amestec ciudat de îndoială și convingere și, îți închipui, între timp mă apropiam. Trecusem de ruf și eram cam la 12 pași când, dintr-o dată, tăcuta siluetă a făcut rapid 3 pași mari spre balustrada de la babord și a sărit peste ea în mare.

M-am năpustit acolo și m-am holbat, dar n-am văzut nimic, în afară de umbra lăsată de corabie pe mare în lumina lunii. Mi-ar fi imposibil să spun cât am rămas așa perplex uitându-mă la apă, sigur un minut lung. Mă simțeam golit de gânduri, pur și simplu năuc.

Era o confirmare oribilă că lucrul nefiresc pe care-l crezusem doar produsul creierului meu chiar exista. În clipele alea eram lipsit de puterea de a raționa logic. Cred că eram uluit, blocat mintal, într-un fel.

După cum am mai spus, trecuse cam un minut de când mă uitam fix la apa întunecată de lângă navă. Apoi, brusc, mi-am venit în fire. Secundul striga:

- Volta sub vânt²!

M-am dus mergând ca un somnambul.

¹ Tangaj - mișcare oscilatorie a navei față de axa transversală (n.red.).

² Volta sub vânt - manevra pentru schimbarea direcției navei în sensul vântului (n.red.).

II. CE-A VĂZUT TAMMY, MUSUL¹

A doua zi dimineața, fiind de cart, am aruncat o privire în locurile pe unde creatura aceea ciudată urcase la bord și plecase de pe navă; n-am găsit nimic neobișnuit și nici un indiciu care să mă ajute să înțeleg taina bizarei siluete.

Au urmat câteva zile liniștite deși eu cutreieram pe punți noaptea încercând să descopăr ceva nou care să arunce puțină lumină asupra problemei. Am avut grijă să nu spun nimic nimănui despre ce văzusem. Oricum, eram sigur că doar ar râde de mine.

Așa au trecut mai multe nopți, iar eu nu eram deloc mai aproape de dezlegarea misterului, apoi, în cartul de la miezul nopții s-a întâmplat ceva. Eram la timonă², Tammy, un mus aflat la prima lui călătorie, măsura timpul plimbându-se înapoi și-ncolo pe partea dinspre vânt a pupei, Secundul era mai departe, aplecat peste botul pupei, fumând. Vremea era tot frumoasă, iar lumina lunii, deși în descreștere, era destul de puternică să facă perfect vizibil orice detaliu de la pupă. Bătuse clopotul de trei ori și admit că mi-era cam somn. Într-adevăr, cred că moțăisem, fiindcă bătrâna navă se pilota foarte ușor și nu prea aveam ce face; trebuia să-i mai pun câte o frână din când în când.

¹ Mus - elev marinar (n.red.).

² Timonă - roată din lemn sau din metal cu care se manevrează cârma (n.red.).

Apoi, deodată, mi s-a părut că aud pe cineva rostindu-mi încetisor numele. Nu eram sigur; mai întâi m-am uitat spre pupă, unde Secundul stătea fumând, și de la el m-am uitat în habitacul¹. Botul navei ținea cursul și m-am liniștit. Apoi, brusc, l-am auzit iar. De data asta nu era nici o îndoială și m-am uitat spre bordul de sub vânt. Acolo l-am văzut pe Tammy întinzându-se peste transmisia de cârmă, cu mâna întinsă, încercând să-mi atingă brațul. Tocmai vroiam să-l întreb ce naiba vrea când, ducându-și degetul la buze în semn de tăcere, a arătat în lungul bordului de sub vânt al pupei. În lumina difuză fața lui era palidă și el părea foarte agitat. Câteva secunde m-am uitat atent în direcția indicată, dar n-am văzut nimic.

- Ce este? am întrebat în șoaptă, după alte câteva momente de pândă inutilă. Nu văd nimic.

- Ssst! a mormăit el răgușit, fără să se uite în direcția mea.

Apoi deodată, cu un icnet mic, a țâșnit pe lângă timonă și a venit lângă mine, tremurând. Se holba la ceva ce eu nu puteam vedea. Trebuie să spun că m-am speriat. Mișcările lui trădau groaza, iar felul în care se uita spre pupă mă făcea să cred că văzuse ceva supranatural.

- Ce dracu'-i cu tine? am întrebat aspru.

Și apoi mi-am amintit de Secund. M-am uitat spre locul unde stătea. Era tot cu spatele spre noi și nu-l văzuse pe Tammy. Atunci m-am întors spre băiat.

- Pentru Dumnezeu, du-te la pupă înainte să te vadă Secundul! i-am spus. Dacă vrei să-mi spui ceva fă-o peste timonă. Ai visat.

Exact în timp ce vorbeam, bietul mus m-a apucat de mânecă cu o mână și arătând spre tamburul

¹ Habitacul - loca^o special pentru busolă pe un suport nemagnetic; spațiu amenajat într-o navă pentru echipaj, călători, po^ota etc.; calotă din alamă pentru protejarea busolei (n.red).

Respect pentru oameni și cărți

parâmelor cu cealaltă, a țipat:

- Vine ! Vine !

Atunci Secundul a venit spre noi alergând, strigând să vadă ce s-a întâmplat. Brusc am văzut ceva ce semăna cu un om, ghemuit sub balustradă, lângă tambur, dar așa de vag și imprecis încât n-aș fi putut spune dacă într-adevăr era ceva. Totuși, ca un fulger, gândul mi s-a întors la silueta tăcută pe care o zărisem în lumina tremurătoare a lunii în urmă cu o săptămână.

Secundul a ajuns la mine și eu i-am arătat pe mutește într-acolo, dar chiar în timp ce-o făceam, eram conștient că nu va putea vedea același lucru. Straniu, nu-i așa ? Și atunci, cât ai clipi, n-am mai văzut silueta și mi-am dat seama că Tammy îmi îmbrățișa genunchii. Secundul s-a mai uitat atent la tambur, un pic, apoi s-a întors spre mine rânjind:

- Ați adormit amândoi, așa mi se pare !

Apoi, fără să aștepte protestele noastre, i-a spus lui Tammy să se care dracului de-acolo și să termine cu văicărelile, altfel îl aruncă peste bord. După aceea s-a dus la botul pupei, și-a aprins iar pipa, s-a plimbat înapoi și-ncolo câteva minute aruncându-mi priviri scurte, când și când, cu o expresie ciudată care mi se părea pe jumătate gânditoare și pe jumătate mirată.

Mai târziu, de îndată ce m-au schimbat din cart, m-am dus la cușeta băiatului. Eram nerăbdător să vorbesc cu Tammy. Erau zeci de întrebări care mă bântuiau și nu știam ce să fac. L-am găsit ghemuit pe un cufăr, cu genunchii la gură și privirea ațintită la ușă, cu o expresie de groază pe față. Mi-am băgat capul pe ușă și el a icnit scurt - apoi, văzând cine e, fața și-a mai pierdut ceva din expresia încordată.

- Intră, a spus cu voce șoptită pe care încerca

s-o facă să nu tremure.

Eu am pășit peste prag și m-am așezat pe un cufăr, cu fața la el:

- Ce era ? a-ntrebat el punând picioarele jos și aplecându-se în față. Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce era !

Ridicase vocea, iar eu l-am oprit cu un gest al mâinii.

- Ssst ! am spus. O să-i trezești pe ceilalți.

A repetat întrebarea, dar pe un ton mai potolit. Am ezitat înainte de a-i răspunde. Am simțit, imediat, c-ar fi mai bine să neg c-aș ști ceva, ar fi mai bine să susțin că nu văzusem nimic neobișnuit. M-am gândit repede și am răspuns după inspirația de moment.

- Ce era ce ? Exact asta am venit să te întreb. Tare ne-ai mai făcut de râs, acolo, pe punte, pe-amândoi cu istericalele tale !

Mi-am sfârșit remarcă pe un ton furios.

- Ba nu-i așa ! a șoptit el cu emoție. Știi că nu-i așa. L-ai văzut și tu. L-ai arătat Secundului. Te-am văzut.

Micul amărât aproape plângea de frică și supărare pentru pretinsa mea neîncredere.

- Tâmpenii ! am zis. Știi foarte bine că dormeai în timpul serviciului. Ai visat ceva și te-ai trezit brusc.

Eram hotărât să-l liniștesc, dacă se putea, deși Dumnezeu știe că și eu aveam nevoie să fiu liniștit. Dacă ar fi știut de celălalt, cel pe care-l văzusem pe puntea principală, ce-ar mai fi fost ? !

- Nu dormeam, și nici tu ! a zis el cu amărăciune. și o știi bine. Doar mă păcălești. Nava asta e bântuită !

- Ce ? ! am zis eu aspru.

- E bântuită, a repetat el, e bântuită...